

[Pürschel.]

Jeg skal kun gøre en kort Bemærkning med Hensyn til § 252. Jeg forstaaer det, der sker her, saaledes, at der nu skaffes en klar Hjemmel for noget, der maaske i Virkeligheden kunde tilstedes ifølge Lovens Ord. Og hvad angaar den Ændring, der har fundet Sted for Fuldmægtigenes Vedkommende, vil jeg ogsaa gerne takke for den Imødekommenhed, der her er vist fra Ministeriets og fra Udvalgets Side over for et Ønske fra Fuldmægtigforeningen, som jeg har gjort mig til Talsmand for. Jeg tror, at den Ordning, der nu træffes, er baade rimelig og retfærdig. Med Hensyn til Fortolkningsspørgsmaal, som Ordføreren var inde paa, og som ligger til Grund for det oprindelige Forslag, vil jeg gerne sige, at Rigsadvokaten i sin Skrivelse hævder en Forstaaelse af Loven i den Skikkelse, den har nu, som ikke stemmer med den Opfattelse, der er gjort gældende af Dommeren i Grenaa, og den Opfattelse, for hvilken jeg har gjort mig til Talsmand. Det, der interesserer mig ved Rigsadvokatens Begrundelse, er dette, at han i Bilag 2 — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til et kort Citat — siger:

„idet Dommerens og Politimesterens særlige Formening om, at de Sigtede ikke kunde befrygtes at ville unddrage sig Ansvar, ikke har kunnet berettigede til paa Forhaand at tilsidesætte den af Loven opstillede generelle Formodning for det modsatte“.

Det er netop en Erkendelse af, at man kunde naa til den af Rigsadvokaten hævdede Forstaaelse paa dette Punkt gennem Opstillingen af en Lovsformodning, og det var mod dette, jeg vendte mig i min Tid i den Tale, hvormed jeg havde den Ære at forelægge Forslaget. Jeg betragter Lovsformodninger som noget meget uheldigt og er derfor meget lykkelig ved, at Rigsadvokaten i Slutningen af sin Skrivelse har sluttet sig til Tanken om, at man skulde tydeliggøre Loven paa dette Punkt, og jeg kan ikke nægte mig den Tilfredsstillelse at understrege, at Rigsadvokatens Motiv til ikke at foranledige en Prøvelse af den Kendelse, der var afsagt af Dommeren, var det, at Dommerens Formodning om, at disse Folk ikke vilde unddrage sig Ansvar, havde vist sig at være rigtig paa det Tidspunkt, da Rigsadvokaten skred ind, og at altsaa Lovsfor-

modningen her havde vist sig netop at føre til et urigtigt Resultat.

Endelig vil jeg gerne benytte Lejligheden, da vi nu taler om Retsplejeloven, til at gøre en enkelt Bemærkning om et Emne, der ikke direkte er berørt i de Forslag og Ændringsforslag, der her foreligger. Jeg har paa Forhaand sikret mig den højtærede Formands Samtykke hertil, og jeg haaber, jeg ogsaa har Tilladelse til et Citat. Det er med Hensyn til den offentlige Votering i Højesteret, et Spørgsmaal, der jo foreligger for Rigsdagen i det Forslag, der af den højtærede Justitsminister er fremsat i Landstinget. Det, jeg gerne vil gøre dette Ting og derigennem Offentligheden opmærksom paa, er en lille Artikel, der staar i „Juristen“, Hæfte 4 for April, af Dr. jur. Carl Popp-Madsen, hvor han taler om de meget stærkt omtalte Domme, der blev afsagt af den amerikanske Højesteret med Hensyn til Guldklausuler. Han siger her:

„Jeg skal her blot fremhæve, at samtlige Domme er afsagt med fem mod fire Stemmer, og at Minoriteten udtaler sig med en Frejdighed, der danner et smukt Sidestykke til de „af en anden Forfatter“ fremdragne engelske Tilfælde.“ Det, jeg gerne vilde gøre opmærksom paa, er, hvor frejdigt de amerikanske Højesteretsdommere udtaler sig.

„Indledningsvis bemærker Mr. Justice Mc. Reynolds, at „hermed er Forfatningen sat ud af Spillet“; „Kongressen har gennemført nærværende Lov for at hæve Prisen paa Landbrugsprodukter; Herren skal vide, at jeg ikke sætter Pris paa at diskutere saadant, men det er min Pligt. Flertallet hævder i det ene Aandedræt, at man ikke kan tilsidesætte Bestemmelsen om Betalingen i Guld i Statspapirerne, og fastslaar i det næste, at da Kreditor ikke *kan* faa Guld, saa maa han nøjes med en 60 pCt. Papir-Dollar for hver Gulddollar, Statskassen har lovet at betale; men kan Kongressen i Dag betale med 60 Cents Dollars, kan det i Morgen blive 30 Cents, 10 Cents i Overmorgen og saa maaske 1 Cent! Men et saadant System kan kun sidestilles med Neros værste Rædselsgerninger . . . ; vi har prøvet at hindre dets Indførelse her, men vi har kæmpet forgæves.““

Jeg ved ikke, om denne Minoritetsud-